

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 23. S. Augustini labores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum IV.
A. C. 397.

§. XXIII.

S. Augustini Labores.

- Aug. ep. 37. de divers. q. ad Simpl. to. 6.* Sanctus Simplicianus, jam Episcopus Mediolanensis, ad S. Augustinum dedit epistolam, sinceræ amicitiae testem, qua dicebat, se libros ejus legisse, ut plura scriberet, excitabat, & diversas de Sacra Scriptura quæstiones movebat. His S. Augustinus satisfecit duobus libris, quos ei misit, ejusdemque censuræ subjecit, quippe eum semper ut Magistrum coluit. (*) Hoc primum opus est, quod Augustinus jam Episcopus scripsit. Circa idem tempus scripsit librum de certamine Christiani stilo simplici, ut illis serviret, qui in latino idiomate non multum essent exerciti. In eo de modo oppugnandi Dæmonem loquitur, dum affectus nostros premimus, & refutat Manichæos. Apertius Manichæos aggressus est in libro contra epistolam Manetis, quam vocabant epistolam fundamentalem, quia substantiam eorum Doctrinæ continebat; non nisi initium hujus epistolæ, cujus textum refert, refellit,

(*) Hic Anonymus I. quærit, cur Fleurius ex libris S. Augustini ad Simplicianum nihil excerpterit? Fleurius ex libris S. Augustini plurima excerptit, quæ ad dilucidandam Ecclesiæ Doctrinam, & refutandos heterodoxos iufficiunt.

lit, ad reliqua Notas adjecit, amplius eam ^{Sæculum IV.} refutaturus, cum vacasset. In illa Epi- ^{A. C. 397.} stola S. Augustinus causas se moventes memorat, cur in Ecclesia Catholica perseveret; nempe populorum consensum, Auctoritatem, cujus fides miraculorum initium, spes nutrimentum, charitas augmentum, antiquitas robur dedisset, Successionem in S. Petri Sede continuam, Nomen Catholicum huic Ecclesiæ ita proprium, ut si advena quærat, ubi Ecclesia Catholica sit, nullus hæreticus, aut Ecclesiam suam, aut domum monstrare audeat. (*)

Postquam S. Augustinus majori Episcopus Auctoritate pollebat, zelus Religionis quoque crevit, & Verbum Dei non solum in sua Ecclesia, sed etiam ubique, quocunque venire rogaretur, Fervore Sacerdotali prædicabat. Inter alios Donatistæ sermones ejus, sollicite exceptos, ad Episcopos suos deferrebant, rursusque ad Augustinum Episcoporum re-

F 3

sponsa,

(*) In libro S. Augustini, de certamine Christiani, illa verba memorabilia leguntur: c. 5. *Evangelio non crederem, nisi me Ecclesiæ Catholicæ commoveret Auctoritas.* Quid ad hæc Protestantes? cur, vel quomodo credunt Evangelio? Ecclesiæ Romanæ, de qua S. Augustinus loquitur, testimonium contemnant, & alterius producere non possunt.

Sæculum IV. sponsa, ad quæ ipse mansuete, & leniter
 A. C. 397. replicabat, diu, noctuque laborans, ut eos
 ab errore revocaret. Imo etiam ad non
 S. Augustin. nullos illorum Episcoporum, aut ad Lai-
 cos inter suos auctoritate potiores litte-
 ras dedit, fidei suæ argumenta afferens,
 eosque hortans, ut errorem deponerent,
 aut saltem secum de veritate conferre
 inciperent. Ipsi, causæ suæ diffidentes,
 nequidem respondere audebant, sed quæ-
 cunque furor suggereret maledicta effun-
 debant. Publice, privatimque quereban-
 tur, Augustinum impostorem esse, & lu-
 pum, quem interfici oporteret, remissio-
 nem omnium peccatorum suorum mer-
 cedem fore illis, quicumque oves suas ab
 ejus rapacitate liberaissent.

*Aug. ep. 33.
 al. 147. n. 2.*

Cum aliquando Proculejanum Epif-
 copum Hipponensem Donatistam, atque
 Evodium, S. Augustini amicum, in ean-
 dem domum fortuna contulisset, Procu-
 lejanus dixit, velle se cum Augustino
 conferre decem viris, notæ probitatis, &
 utriusque partis præsentibus. Dictum
 Evodius ad S. Augustinum desert, qui,
 vehementer lætatus, Epistolam ad Procu-
 lejanum dedit, lenitate, & charitate præ-
 cipuam, qua rogabat, ut verbo staret, &
 ad colloquium compareret; testes, quos
 vellet, ipse eligeret, at petebat, ut collo-
 quentium dicta litteris consignarentur.
 Optionem quoque fecit, si solus soli col-
 loqui

loqui vellet, aut per Epistolas, quæ dein-Sæculum IV.
de populo prælegerentur. Tandem, in- A. C. 397.
quit: *quemcunque modum elegeris, liben-*
tissime obsequar; venerabilem vero Vale-
rium, modo absentem, in omnia hæc con-
sensurum, vadem me præbeo. Proculeja-
nus colloquium detrectavit, obtendens,
Augustino Constantinopolim, aut Mile-
vum eundum esse, ubi Donatistæ Conci-
lium celebraturi erant. S. Augustinus *Epist. 34. al.*
respondit, ridiculam esse hanc excusatio- *168. ad Euf.*
nem. Nulla, inquit: *Ecclesia nisi Hip-* *n. 5.*
ponensis me tangit, res mihi est cum solo
Proculejano, si viribus suis diffidit, cujus-
cunque ex suis Collegis voluerit, auxilium
imploret. Negotiis Ecclesiasticis in aliis
civitatibus nos non immiscemus, nisi for-
te Confratres nostri id permittant, vel
jubeant; nec dispiciendum, quid vir, qui
se tot annis Episcopum jactat, a me Novi-
tio timere possit? si litterarum humana-
rum scientiam, at nihil illis, & quæstio-
ni nostræ commune est. Denique habemus
bic Collegam meum, Episcopum Turre-
siensem Samsucium, qui his litteris non
studuit, rogabo, ut loco mei in arenam
descendat, confido, Dominum opem latu-
rum pro veritate decertanti.

§. XXIV.

Concilium Carthaginense tertium.

Illo tempore S. Augustinus Concilio Car- *To. 2. Conc.*
thagi. p. 1167.

F 4